

DE NIEUWE ERFGENAAM

Agatha Christie

De nieuwe erfgenaam

door

Sophie Hannah

the house of books

De nieuwe erfgenaam © 2016 Agatha Christie Limited. All rights reserved
Closed Casket © 2016 Agatha Christie Limited. All rights reserved
AGATHA CHRISTIE, POIROT and the Agatha Christie signature are registered trade
marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved
Vertaling uit het Engels: Karin Pijl, 2016
© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2016
Omslagontwerp: baqup
© Omslagfoto: Heike Schuessler © HarperCollins Ltd 2016
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5074 6
ISBN 978 90 443 5075 3 (e-book)
NUR 332

www.agathachristie.com
www.thehouseofbooks.com
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

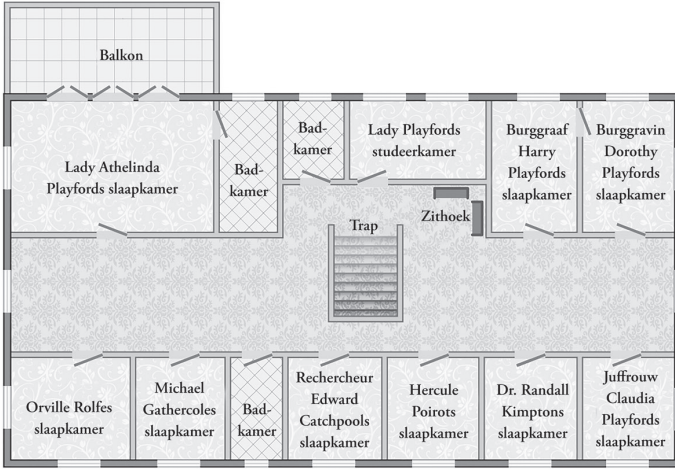
Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

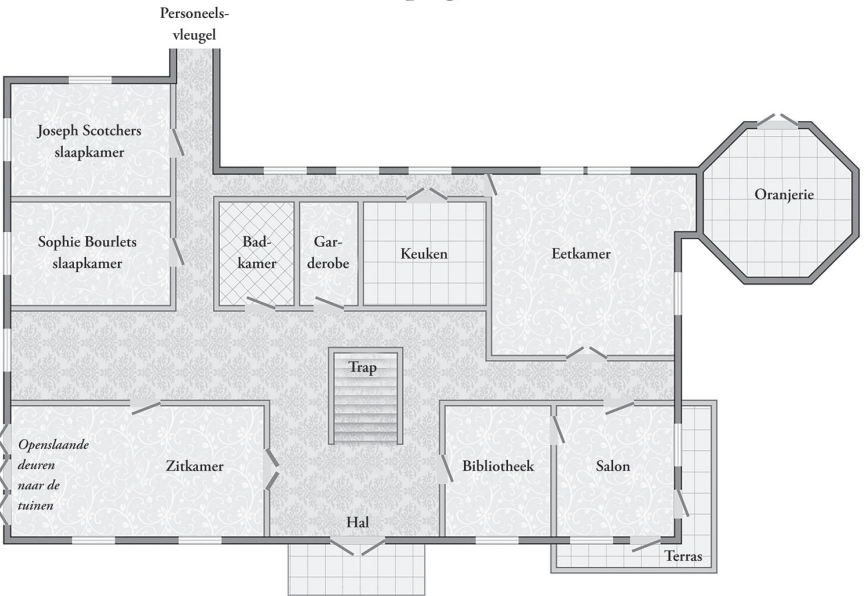

Voor Mathew en James Prichard en familie, met liefde

Lillieoak

Eerste verdieping

Begane grond

DEEL EEN

Een nieuw testament

Michael Gathercole staarde naar de gesloten deur en probeerde zichzelf ervan te overtuigen dat dit het moment was om aan te kloppen, nu de antieke grootvadersklok beneden in de gang het uur aansloeg.

Gathercole had de instructie gekregen zich om vier uur te melden, en dat was het nu. De afgelopen zes jaar had hij hier vaak gestaan, op deze zelfde plek op de brede eerste overloop van Lillieoak. Slechts één keer had hij zich nog minder op zijn gemak gevoeld. Toen was hij een van twee wachtende mannen geweest, niet in zijn eentje zoals vanmiddag. Hij kon zich het gesprek met die andere man nog altijd woord voor woord herinneren, hoewel hij dat het liefst was vergeten. Met ijzeren discipline bande hij het uit zijn gedachten.

Hij was gewaarschuwd dat de bespreking van vanmiddag hem zwaar zou vallen. De uitnodiging was vergezeld gegaan van de volgende woorden. Ze waren typerend voor zijn gastvrouw. ‘Wat ik je ga vertellen, zal ongetwijfeld als een schok komen...’

Gathercole twijfelde er niet aan. Hij had niets aan die voorwaarschuwing, die geen enkele informatie gaf over hoe hij zich op de bespreking kon voorbereiden.

Zijn onbehaaglijke gevoel werd nog sterker toen hij op zijn zakhorloge keek en zag dat hij door al dat geaarzel te laat was. Hij had het horloge tevoorschijn gehaald, weer in de zak van zijn vest gestoken en het vervolgens weer uit zijn zak gehaald om het dubbel

te controleren. Het was al een minuut over vier toen hij aanklopte.

Slechts één minuut te laat. Toch zou ze het opmerken – was er iets wat ze niet opmerkte? Maar met een beetje geluk zou ze er niets van zeggen.

‘Kom binnen, Michael!’ Lady Athelinda Playford klonk uitbundig als altijd. Ze was zeventig jaar en haar stem was zo krachtig en helder als kristal. Gathercole had haar nog nooit in een sombere bui gezien. Ze had eigenlijk altijd een reden voor opwinding – vaak ging het om dingen die een normaal iemand verontrustend zou vinden. Lady Playford wist net zoveel plezier uit het onbeduidende te halen als uit het geruchtmakende.

Gathercole had bewondering voor haar verhalen over opgewekte kinderen die mysteries oplosten waarmee de lokale politie geen raad wist. Als eenzame tienjarige jongen in een Londens weeshuis had hij voor het eerst met haar boeken kennism gemaakt. Zes jaar geleden had hij hun schepper voor het eerst ontmoet en hij had lady Playford net zo ontwapenend en onvoorspelbaar gevonden als haar boeken. Hoewel hij nooit had gedacht dat hij het ver zou schoppen in het beroep van zijn keuze, was hij hier dan toch, dankzij Athelinda Playford: nog altijd een relatief jonge man van zesendertig jaar en partner bij een succesvol advocatenkantoor, Gathercole en Rolfe. Het idee dat er een winstgevende onderneming met zijn naam was, vond hij na al die jaren nog altijd verbijsterend.

Zijn loyaliteit jegens lady Playford was onovertroffen, maar door zijn persoonlijke contact met zijn favoriete auteur had hij zichzelf wel moeten toegeven dat hij schokkende gebeurtenissen en afschrikwekkende wendingen liever overliet aan de veilige, verre wereld van de fictie. Natuurlijk was lady Playford een andere mening toegedaan.

Hij opende de deur.

‘Gaat u... Ah! Daar ben je! Niet daar blijven staan. Ga zitten, ga zitten. Als we niet beginnen, komen we nergens.’

Gathercole ging zitten.

‘Hallo, Michael.’ Ze glimlachte naar hem, en zoals altijd be kroop hem een vreemd gevoel. Alsof ze hem met haar ogen optilde, om draaide en weer neerzette. ‘En nu moet jij zeggen: “Hallo, Athie.” Vooruit, zeg het dan! Na al die tijd moet het toch een koud kunstje zijn. Geen “Goedemiddag, mevrouw”. Geen “Goedendag, lady Playford”. Gewoon een vriendelijk “Hallo, Athie”. Is dat soms te veel gevraagd? Ha!’ Ze sloeg haar handen in elkaar. ‘Je lijkt wel een opgejaagd vossenjong! Je hebt zeker geen idee waarom ik je voor een hele week heb uitgenodigd, hè? Of waarom meneer Rolfe ook van de partij is.’

Had hij alles goed geregeld voor hun beider afwezigheid? Het was niets voor hen om tegelijkertijd vijf dagen achtereen van kantoor weg te zijn. Maar lady Playford was hun meest gerenommeerde cliënt; een verzoek van haar kon je niet weigeren.

‘Je vraagt je vast af of er nog meer gasten komen, Michael. Daar komen we zo op. Ondertussen wacht ik nog steeds op je begroeting.’

Gathercole had geen keuze. De woorden die ze van hem verlangde, zouden nooit natuurlijk voor hem worden. Hij was een man die zich graag aan regels hield. Als er nog geen regel bestond die het een persoon van zijn afkomst verbood een douairière-burggraaf, weduwe van de vijfde burggraaf Playford van Clonakilty, aan te spreken met ‘Athie’, dan was hij er stellig van overtuigd dat die er alsnog moest komen.

Ongelukkigerwijs – zo zei hij vaak tegen zichzelf – lapte lady Playford, voor wie hij alles zou doen, de regels voortdurend aan haar laars. Zij die zich eraan hielden noemde ze ‘vervelende droogstoppels’.

‘Hallo, Athie.’

‘Goed zo!’ Ze spreidde haar armen, zoals een vrouw die een man uitnodigt haar te omhelzen. Maar Gathercole wist dat dat niet haar opzet was. ‘Beproeving overleefd. Je kunt je weer ontspannen. Maar niet te veel! We hebben belangrijke zaken af te handelen – nadat we de bundel van het moment hebben besproken.’

Lady Playford had de gewoonte om het boek waaraan ze werkte ‘de bundel’ te noemen. Haar meest recente exemplaar lag op de hoek van haar bureau, en ze keek er wrevelig naar. In Gathercoles ogen had het meer weg van een slordige stapel papier dan een roman in wording: verfrommelde pagina’s, slordige ezelsoren... Er was niets rechthoekigs aan.

Lady Playford hees zich omhoog uit haar leunstoel bij het raam. Ze keek nooit naar buiten, had Gathercole opgemerkt. Als er een mens te bezichtigen viel, verspilde lady Playford geen tijd aan de natuur. Haar studeerkamer had een fantastisch uitzicht: de rozen-tuin en daarachter een groot, vierkant gazon. Precies in het midden stond het beeld van een engel dat haar echtgenoot Guy, de overleden burggraaf Playford, als huwelijksgeschenk had laten maken, om te vieren dat ze dertig jaar getrouwd waren.

Gathercole keek altijd naar het beeld en het gazon en de rozenstruiken wanneer hij op bezoek was, en ook naar de grootvadersklok in de gang en het bronzen tafellampje in de bibliotheek met het slakkenhuiskapje van glas-in-lood; het was voor hem belangrijk om dat te doen. Hij waardeerde de bestendigheid die ze leken te bieden. Dingen – en daarmee bedoelde Gathercole levenloze voorwerpen en niet zozeer de algemene stand van zaken – veranderden zelden op Lillieoak. Lady Playfords getrouwe minutieuze onderzoek van iedere persoon die haar pad kruiste, had tot gevolg dat ze weinig aandacht besteedde aan alles wat niet kon praten.

In haar studeerkamer, de ruimte waarin Gathercole en zij zich nu bevonden, stonden twee boeken ondersteboven in de grote boekenkast tegen de wand: *Shrimp Seddon en de parelketting* en *Shrimp Seddon en de kerstsok*. Sinds Gathercoles eerste bezoek stonden die al ondersteboven. Het zou hem bijna verontrust hebben als ze zes jaar later ineens rechtop stonden. Er mochten geen boeken van andere auteurs op die planken staan, alleen die van Athelinda Playford. Hun ruggen brachten broodnodige fleurigheid in de kamer met houten lambrisering – reepjes rood, blauw, groen, paars, oranje:

kleuren die kinderen aanspraken. Maar zelfs die verbleekten bij lady Playfords schitterende wolk zilverkleurig haar.

Ze ging recht tegenover Gathercole zitten. ‘Ik wil het met je hebben over mijn testament, Michael, en ik wil je om een gunst vragen. Maar eerst even dit: hoeveel denk jij dat een kind – een gewoon kind – weet van een chirurgische ingreep om een neus te corrigeren?’

‘Een... een neus?’ Gathercole wenste dat ze het eerst over het testament en de gunst konden hebben. Beide klonken belangrijk en hielden misschien verband met elkaar. Lady Playfords testament was al enige tijd geleden afgehandeld. Alles was geregeld. Wilde ze toch nog iets veranderen?

‘Niet zo geërgerd, Michael. Het is een simpele vraag. Na een ernstig auto-ongeluk, of om een verminging te corrigeren. Chirurgie om de vorm van de neus te veranderen. Zou een kind daar iets van weten? Zou het weten hoe dat heet?’

‘Ik vrees dat ik geen idee heb.’

‘Weet jij hoe zo’n ingreep heet?’

‘Chirurgie,’ zou ik zeggen, of het nu voor een neus is of voor een ander lichaamsdeel.’

‘Misschien ken je de term wel zonder dat je het weet. Dat is wel eens zo.’ Lady Playford fronste. ‘Hmm. Nog een andere vraag: je loopt een kantoor binnen van een bedrijf waar tien mannen en twee vrouwen werken. Toevallig hoor je een paar mannen over een van de vrouwen praten. Ze noemen haar “Rino”.’

‘Niet erg hoffelijk.’

‘Daar gaat het niet om. Even later komen de twee dames terug van hun lunch. Een van hen is tenger, slank en zachtaardig, maar heeft een apart gezicht. Niemand weet wat eraan mankeert, maar iets klopt er niet aan. De andere is een olifant van een vrouw – minstens twee keer zo groot als ik.’ Lady Playford was van gemiddelde lengte en mollig, met afhangende schouders die haar een trechtervorm gaven. ‘Bovendien heeft ze een felle blik. Wie van de twee vrouwen die ik heb beschreven is Rino, denk je?’

‘De grote, felle,’ antwoordde Gathercole meteen.

‘Uitstekend! Maar fout. In mijn verhaal blijkt Rino het slanke meisje met het vreemde gezicht te zijn. Haar neus is namelijk operatief hersteld na een ongeluk, en de ingreep heet *rinoplastiek*!’

‘Ah. Dat wist ik niet,’ zei Gathercole.

‘Maar ik ben bang dat kinderen die term niet kennen, en ik schrijf voor kinderen. Dus als jij al nooit van *rinoplastiek* hebt gehoord...’ Lady Playford zuchtte. ‘Ik hink op twee gedachten. Ik was heel enthousiast toen ik het bedacht, maar begon me al gauw zorgen te maken. Is een medische ingreep niet te technisch als kern van het verhaal? Niemand denkt ooit aan operaties, alleen als het echt niet anders kan, als je bijvoorbeeld zelf in het ziekenhuis moet worden opgenomen. Kinderen denken niet aan zulke dingen, toch?’

‘Ik vind het idee leuk,’ zei Gathercole. ‘Zo benadrukt u dat de slanke dame geen vreemd gezicht heeft, maar een vreemde *néus*, om uw lezers in de juiste richting te sturen. U kunt aan het begin van het verhaal zeggen dat ze een nieuwe neus heeft, dankzij vakkundige chirurgie. Dan kunt u Shrimp achter de naam van de ingreep laten komen en de lezer haar verbazing laten zien wanneer ze erachter komt.’

Shrimp Seddon was de tienjarige denkbeeldige heldin van lady Playford, de leider van een bende kinderdetectives.

‘Dus de lezer ziet de verbazing, maar aanvankelijk nog niet de ontdekking. *Yes!* En misschien kan Shrimp dan tegen Podge zeggen: “Je raadt nooit hoe het heet”, en dan wordt hij onderbroken. Vervolgens laat ik er een hoofdstuk op volgen over iets anders – de politie die heel knullig de verkeerde persoon arresteert, nog erger dan gebruikelijk, Shrimps vader of moeder of zo – zodat de lezer desgewent een arts of encyclopedie kan raadplegen. Maar ik laat de lezer niet té lang in het ongewisse, voordat Shrimp alles onthult. *Yes, Michael.* Ik wist dat ik op jou kon rekenen. Dat is dan opgelost. Goed, over mijn testament...’

Ze liep terug naar haar stoel bij het raam en ging zitten. ‘Ik wil dat je een nieuwe voor me maakt.’

Gathercole was verbaasd. Volgens het bestaande testament van lady Playford zou haar substantiële nalatenschap na haar dood evenredig verdeeld worden onder haar twee nog levende kinderen: haar dochter Claudia en haar zoon Harry, de zesde burggraaf Playford van Clonakilty. Er was een derde kind geweest, Nicholas, maar dat was jong gestorven.

‘Ik wil alles nalaten aan mijn assistent, Joseph Scotcher,’ verkondigde ze met haar kristalheldere stem.

Gathercole ging op het puntje van zijn stoel zitten. Proberen deze onaangename woorden weg te duwen had geen zin. Hij had ze gehoord, er viel niet meer aan te ontkomen.

Op welke vandalistische daad zou lady Playford gaan aandringen? Ze kon het toch niet menen? Dit was een grap; het kon niet anders. Ja, Gathercole zag wat ze van plan was: eerst het frivole deel aanpakken – Rino, rinoplastiek, allemaal heel geslepen en amusant – en dan de grote poets introduceren, alsof het een serieus voorstel was.

‘Ik ben bij mijn volle verstand en bloedserieus, Michael. Ik wil dat je doet wat ik van je vraag. Vóór het diner, alsjeblieft. Ik stel voor dat je er meteen mee aan de slag gaat.’

‘Lady Playford...’

‘Athie,’ corrigeerde ze hem.

‘Als dit nog iets uit uw rinoverhaal is dat u op mij uitprobeert...’

‘Absoluut niet, Michael. Ik heb nog nooit tegen je gelogen en dat doe ik nu ook niet. Ik wil dat je een nieuw testament voor me opstelt. Joseph Scotcher gaat alles erven.’

‘Maar uw kinderen dan?’

‘Claudia trouwt een groter fortuin dan het mijne, in de persoon van Randall Kimpton. Zij zal zich prima redden. En Harry heeft een goed stel hersenen en een betrouwbare, zij het vermoeiende vrouw. Die arme Joseph heeft mijn nalatenschap harder nodig dan Claudia of Harry.’

‘Ik moet u dringend verzoeken zorgvuldig na te denken voordat...’

‘Michael, maak jezelf nu alsjeblieft niet belachelijk,’ onderbrak lady Playford hem. ‘Denk je echt dat ik dit pas heb bedacht toen je een paar minuten geleden aan de deur klopte? Is het niet waarschijnlijker dat ik er weken of maanden over heb gepiekerd? Het zorgvuldige nadenken waartoe je me nu dringend verzoekt, heeft al plaatsgevonden, dat kan ik je verzekeren. Dus: ga jij mijn nieuwe testament opstellen of moet ik meneer Rolfe laten komen?’

Dus daarom was Orville Rolfe ook op Lillieoak uitgenodigd: voor het geval dat hij, Gathercole, haar opdracht weigerde uit te voeren.

‘Ik wil nog een andere verandering in mijn testament aanbren- gen. Het gaat om de gunst waarover ik het had, als je die nog kunt herinneren. Hiertegen mag je nee zeggen als je wilt, maar ik hoop dat je dat niet zult doen. Op dit moment zijn Claudia en Harry officieel beheerder van mijn literaire nalatenschap. Die regeling past me niet meer. Ik zou het een eer vinden als jij, Michael, die rol op je zou nemen.’

‘Om... om beheerder van uw literaire nalatenschap te worden?’ Hij kon het nauwelijks geloven. Bijna een minuut lang was hij te overdonderd om iets te zeggen. Maar dat kón toch helemaal niet? Wat zouden lady Playfords kinderen daarvan vinden? Hij kon het niet accepteren.

‘Weten Harry en Claudia van uw plannen?’ vroeg hij uiteindelijk.

‘Nee. ik vertel het hun vanavond tijdens het diner. Joseph ook. Jij en ik zijn op dit moment de enigen die ervan weten.’

‘Is er een ruzie in de familie geweest waarvan ik niet weet?’

‘Helemaal niet!’ Lady Playford glimlachte. ‘Harry, Claudia en ik zijn de beste vrienden – in elk geval tot het diner vanavond.’

‘Ik... maar... u kent Joseph Scotcher nog maar zes jaar. Net zo lang als dat u mij kent.’

‘Dat weet ik net zo goed als jij, Michael.’

‘Terwijl uw kinderen... Bovendien had ik begrepen dat Joseph Scotcher...’

‘Zég het dan, beste man.’

‘Scotcher is toch ernstig ziek?’ Stilzwijgend voegde Gathercole eraan toe: gelooft u niet meer dat hij eerder zal sterven dan u?

Athelinda Playford was niet jong, maar wel heel vitaal. Het was moeilijk te geloven dat iemand die zo van het leven genoot er wellicht van beroofd zou worden.

‘Joseph is inderdaad heel ziek,’ zei ze. ‘Hij wordt met de dag zwakker. Vandaar deze ongebruikelijke beslissing van mijn kant. Ik heb het nog nooit uitgesproken, maar ik neem aan dat je weet dat ik erg op Joseph gesteld ben. Ik hou van hem als een zoon – alsof hij mijn eigen vlees en bloed is.’

Ineens voelde Gathercole zijn borst samentrekken. Ja, dat wist hij. Maar het verschil tussen iets weten en bevestigd krijgen was immens. Het leidde tot gedachten die beneden zijn waardigheid waren en waartegen hij zich uit alle macht verzette.

‘Joseph vertelde dat zijn artsen hebben gezegd dat hij nog maar een paar weken te leven heeft.’

‘Maar... ik vrees toch echt dat ik in complete verwarring ben,’ zei Gathercole. ‘U wilt een nieuw testament opstellen ten gunste van een man van wie u weet dat hij niet lang genoeg meer leeft om van zijn erfenis te genieten.’

‘Niets is ooit zeker in deze wereld, Michael.’

‘En als Scotcher binnen een paar weken aan zijn ziekte bezwijkt, zoals u verwacht – wat dan?’

‘Dan grijpen we gewoon terug naar het oorspronkelijke plan. Harry en Claudia krijgen ieder de helft.’

‘Ik moet u toch iets vragen,’ zei Gathercole, wiens pijnlijke ongerustheid steeds groter werd. ‘Vergeeft u mij de onbeschaamdheid, maar hebt u redenen om aan te nemen dat u binnenkort óók zult sterven?’

‘Ik?’ Lady Playford lachte. ‘Ik ben zo sterk als een os. Ik verwacht nog jaren mee te gaan.’

‘Dan zal Scotcher bij uw overlijden niets erven, omdat hij dan zelf al lang dood is, en het nieuwe testament dat u mij wilt laten

opstellen zal tot niets leiden, behalve tweedracht tussen u en uw kinderen.'

'Integendeel: mijn nieuwe testament kan ervoor zorgen dat er iets geweldigs gebeurt.' Ze zei dit met genoeg in haar stem.

Gathercole zuchtte. 'Ik durf het bijna niet te zeggen, maar ik ben nog steeds verbijsterd.'

'Maar natuurlijk,' zei Athelinda Playford. 'Ik had niet anders verwacht.'

2

Een verrassingsreünie

Verhullen en onthullen: toepasselijk dat die twee woorden zo op elkaar lijken. Het lijken tegenstellingen, maar iedere goede verhalenverteller weet dat de geringste poging tot verhullen veel kan onthullen, en dat nieuwe onthullingen vaak net zoveel verhullen als dat ze bekendmaken.

Dit is mijn onhandige manier om mezelf als verteller van dit verhaal te introduceren. Alles wat u tot dusver te weten bent gekomen – over Michael Gathercoles bespreking met lady Athelinda Playford – heb ik aan u onthuld, maar dat deed ik zonder u op mijn aanwezigheid attent te maken.

Ik ben Edward Catchpool, rechercheur bij Scotland Yard in Londen. De opmerkelijke gebeurtenissen die ik hier verder ga beschrijven, vonden niet plaats in Londen, maar in Clonakilty, County Cork, in de Ierse Vrijstaat. 14 oktober 1929 was de dag waarop Michael Gathercole en lady Playford elkaar spraken in haar studeerkamer op Lillieoak. Het was op diezelfde dag, slechts een uur na het begin van die bespreking, dat ik na een lange reis vanuit Engeland op Lillieoak arriveerde.

Zes weken eerder had ik een raadselachtige brief van lady Athelinda Playford ontvangen. Ze nodigde me uit om een week op haar landgoed op het platteland te vertoeven. Mijn verblijf zou vergezeld gaan van diverse geneugten, zoals jagen, schieten en vissen. Ik had geen van deze activiteiten ooit gedaan of willen proberen, al hoefde

mijn toekomstige gastvrouw dat niet te weten. Maar wat aan de uitnodiging ontbrak, was een uitleg waarom mijn aanwezigheid gewenst was.

Ik legde de brief op de eettafel in mijn logement en dacht na. Ik dacht aan Athelinda Playford – schrijver van detectives, waarschijnlijk de beroemdste kinderboekenauteur die ik kon bedenken – en toen dacht ik aan mezelf: vrijgezel, politieagent, geen vrouw en dus geen kinderen aan wie ik boeken kon voorlezen...

Nee. Lady Playfords wereld en de mijne zouden elkaar misschien nooit overlappen, besloot ik. Toch had ze me deze brief gestuurd, en dat betekende dat ik er iets mee moest.

Wilde ik op de uitnodiging ingaan? Niet echt, nee. Wat betekende dat ik dat waarschijnlijk wel zou doen. Mensen volgen nu eenmaal graag patronen, zo heb ik gemerkt, en ik ben geen uitzondering. Ik doe in mijn dagelijks leven zoveel wat ik nooit uit eigen beweging zou ondernemen dat ik geneigd ben te denken dat als zich iets voordoet wat ik liever niet doe, dat betekent dat ik het wél doe.

Een paar dagen later schreef ik lady Playford terug om te zeggen dat ik haar uitnodiging enthousiast accepteerde. Ik nam aan dat ze gebruik wilde maken van mijn expertise, zodat ze die in een toekomstig boek, misschien zelfs meerdere boeken, kon gebruiken. Misschien wilde ze eindelijk meer weten over de werkwijze van de politie. Als kind had ik een aantal van haar verhalen gelezen. Daarin las ik tot mijn verbazing dat doorgewinterde politiemannen druïoren waren die de simpelste raadsels niet konden oplossen zonder de hulp van een groep zelfingenomen, luidruchtige tieners. Mijn nieuwsgierigheid op dit punt was eigenlijk het begin van mijn fascinatie voor de politiemacht geweest, een interesse die rechtstreeks naar mijn beroepskeuze leidde. Vreemd genoeg was het niet eerder bij me opgekomen dat ik dit aan Athelinda Playford te danken had.

Tijdens mijn reis naar Lillieoak had ik nog een roman van haar gelezen, om mijn geheugen op te frissen. De slotscène was als volgt: brigadier Halvegare en inspecteur Imbeciel worden door de vroeg-

wijze Shrimp Seddon flink op de vingers getikt omdat ze niet wisten wat ze aan moesten met een overduidelijk spoor, dat zelfs Shrimps dikke, langharige hond Anita correct wist te interpreteren.

De zon ging al bijna onder toen ik om vijf uur die middag arriveerde. Toch was het nog licht genoeg om de spectaculaire omgeving in me op te nemen. Ik stond voor lady Playfords indrukwekkende palladiaanse herenhuis aan de oever van de Argideen in Clonakilty. Achter me bevonden zich geometrisch aangelegde tuinen, links waren velden en rechts zag ik iets wat leek op een bosrand. Ik was me bewust van de eindeloze ruimte: de ononderbroken blauw- en groentinten van de natuur. Voordat ik vanuit Londen naar landgoed Lillieoak was vertrokken, wist ik al dat het ruim drie vierkante kilometer besloeg. Maar nu pas besepte ik wat dat inhield: geen gedeelde grenzen van jouw wereld en die van wie dan ook als je dat niet wilde; niets en niemand die tegen je aan botste of om je heen hing, zoals in de stad. Het was eigenlijk geen wonder dat lady Playford niets wist van de manier waarop politieagenten te werk gingen.

Ik ademde de allerfriste lucht in die ik ooit had ingeademd en hoopte dat ik gelijk had wat betreft de reden waarom ik hier was uitgenodigd. Nu ik de gelegenheid had, zou ik lady Playford er met alle plezier op wijzen dat haar boeken met een beetje realisme aanzienlijk zouden verbeteren. Misschien konden Shrimp Seddon en haar bende in het volgende boek samenwerken met een capabelere politiemacht...

De voordeur van Lillieoak ging open. Een butler keek me aan. Hij had een gemiddelde lengte en dunner wordend grijs haar. Rond zijn ogen zaten veel rimpels en lijntjes, maar alleen daar. Hierdoor leek het net of de ogen van de oude man in het gezicht van een veel jongere man waren geplaatst.

De gezichtsuitdrukking van de butler was zo nodig nog vreemder. Die suggereerde dat hij me belangrijke informatie moest verschaffen om me voor iets onzaligs te behoeden, maar dat hij dat niet kon doen omdat het om een uiterst delicate kwestie ging.

Ik wachtte tot hij zich voorstelde of me binnenliet. Dat deed hij geen van beide. Uiteindelijk zei ik: ‘Mijn naam is Edward Catchpool. Ik ben net aangekomen vanuit Engeland. Ik geloof dat lady Playford me verwacht.’

Mijn koffers stonden naast me. Hij keek ernaar en tuurde vervolgens over zijn schouder. Dit deed hij vervolgens nog twee keer en dat alles zonder woorden.

Uiteindelijk zei hij: ‘Ik zal uw bagage naar uw kamer laten brengen, sir.’

‘Dank u.’ Ik fronste. Dit was uiterst merkwaardig – meer nog dan ik kan beschrijven. Hoewel de butler op zich niets vreemds zei, sprak uit zijn hele doen en laten dat er nog veel meer onuitgesproken was. Hij straalde een ‘gezien de omstandigheden is dit helaas het maximale wat ik kan onthullen’ uit.

‘Was er verder nog iets?’ vroeg ik.

Zijn gezicht verstrakte. ‘Een van lady Playfords andere... gasten wacht op u in de zitkamer, sir.’

‘Andere gasten?’ Ik was ervan uitgegaan dat ik de enige gast zou zijn.

Mijn vraag leek hem te ergeren. Ik zag het probleem niet en overwoog mijn ongeduld te uiten toen ik in het huis een deur hoorde opengaan. Ik herkende de stem onmiddellijk. ‘Catchpool! *Mon cher ami!*’

‘Poirot?’ riep ik. Tegen de butler zei ik: ‘Is dat Hercule Poirot?’ Ik duwde de deur open en liep het huis in. Ik wilde niet langer wachten tot ik vanuit de kou naar binnen werd gevraagd. Binnen zag ik een bonte tegelvloer zoals je die in een paleis zou verwachten, een statige houten trap, te veel deuren en gangen om als nieuwkomer in één keer in je op te nemen, een grootvadersklok en een hertenkop aan de wand. Het arme dier zag eruit alsof het glimlachte, en ik glimlachte terug. Hoewel hij dood was en van zijn lijf gescheiden, was de hertenkop gastvriendelijker dan de butler.

‘Catchpool!’ Weer die stem.

‘Vertelt u nu eens, is Hercule Poirot in dit huis?’ vroeg ik nu wat dringender.

Deze keer antwoordde de butler met een schoorvoetend knikje, en even later liep de Belg in beeld in een tempo dat, voor hem, tamelijk snel was. Ik moest onwillekeurig gniffelen om zijn eivormige hoofd en de glimmende schoenen – beide zo vertrouwd – en natuurlijk de onmiskenbare snor.

‘Catchpool! Wat een genoegen dat u hier ook bent!’

‘Ik wilde hetzelfde tegen u zeggen. Was u toevallig degene die me in de zitkamer wilde spreken?’

‘Ja, ja. Dat was ik.’

‘Dat dacht ik al. Dan kunt u me ernaartoe leiden. Wat is er in vredesnaam aan de hand? Is er iets gebeurd?’

‘Gebeurd? Nee. Wat zou er gebeurd moeten zijn?’

‘Nou...’ Ik draaide me om. Poirot en ik waren alleen, en mijn koffers waren verdwenen. ‘Gezien de behoedzame houding van de butler, vroeg ik me af of...’

‘Ah, ja. Hatton. Let maar niet om hem, Catchpool. Zijn houding, zoals u het noemt, heeft geen reden. Het is gewoon zijn karakter.’

‘Weet u het zeker? Nogal een vreemd karakter om te hebben.’

‘*Oui*. Lady Playford heeft me uitleg over hem gegeven vlak nadat ik vanmiddag arriveerde. Ik stelde haar dezelfde vragen die u mij nu stelt. Ik meende ook dat er iets was gebeurd waarvan de butler vond dat het niet aan hem was om het te vertellen. Lady Playford vertelde dat Hatton zo is geworden doordat hij al zo lang in dienst is. Hij heeft veel dingen gezien waarover hij beter niet kon praten, en dus, zo vertelde ze me, geeft hij er de voorkeur aan om zo weinig mogelijk te zeggen. Zij vindt het ook frustrerend. “Hij is niet in staat zelfs maar de meest basale informatie los te laten – hoe laat wordt het diner geserveerd? Wanneer worden de kolen bezorgd? – zonder me het gevoel te geven dat ik een delicaat en explosief familiegeheim bij hem probeer los te peuteren,” beklagde ze zich tegenover me. “Hij heeft het beoordelingsvermogen waarover hij ooit beschikte

verloren en kan nu geen onderscheid meer maken tussen schandelijke indiscretie en helemaal niets zeggen,” zei ze.’

‘Waarom stelt ze dan geen nieuwe butler aan?’

‘Die vraag heb ik ook gesteld. We denken hetzelfde, u en ik.’

‘En wat was haar antwoord?’

‘Ze vindt het fascinerend om de ontwikkeling van Hattons persoonlijkheid te volgen en is benieuwd hoe hij zijn gewoonten in de toekomst verder zal verfijnen.’

Ik trok een geërgerd gezicht en vroeg me af of iemand me een kop thee zou aanbieden. Op dat moment begon het huis te schudden. Het helde en schudde opnieuw. Ik wilde net uitroepen: ‘Wel allemachtig!’ toen ik boven aan de trap de grootste man zag die ik ooit had gezien. Hij was onderweg naar beneden. Hij had stroblond haar en een pafferig gezicht, en zijn hoofd leek zo klein als een kiezel boven op zijn reusachtige lijf.

Er klonken harde kraakgeluiden onder zijn voeten terwijl hij zich voortbewoog. Ik was bang dat hij met één voet dwars door het hout zou zakken. ‘Hooft u dat ontstellende geluid?’ vroeg hij ons zonder zich voor te stellen. ‘Treden horen niet te kreunen wanneer je erop staat. Daar zijn ze toch voor? Om op te staan?’

‘Dat is correct,’ beaamde Poirot.

‘Nou?’ zei de man onnodig. Hij had zijn antwoord gekregen. ‘Ik zeg het u, ze maken trappen niet meer zoals vroeger. Het vakmanschap is helemaal verdwenen.’

Poirot glimlachte beleefd. Toen pakte hij me bij de arm, trok me naar links en fluisterde: ‘Het is de schuld van zijn vraatzucht dat de trap kreunt. Niettemin is hij advocaat – als ik die trap was, zou ik juridisch advies inwinnen.’ Pas toen Poirot glimlachte begreep ik dat het als grap bedoeld was.

Ik volgde Poirot naar wat me de zitkamer leek: een ruime kamer met een grote stenen haard te dicht bij de deur. Er brandde geen vuur, en het was hier kouder dan het in de gang was geweest. De ruimte was veel langer dan dat hij breed was, en de vele leunstoel-

len waren op twee slordige rijen tegenover elkaar opgesteld. Deze opstelling accentueerde de rechthoekige vorm van de kamer en gaf een nogal verdeeld effect. Helemaal achterin waren openslaande deuren. De gordijnen waren nog niet dichtgetrokken, hoewel het buiten donker was – en voor het tijdstip donkerder in Clonakilty dan in Londen, merkte ik.

Poirot sloot de zitkamerdeur. Eindelijk kon ik mijn oude vriend eens goed bekijken. Hij leek steviger dan de laatste keer dat ik hem had gezien, en zijn snor leek groter en opvallender, in elk geval vanaf de andere kant van de kamer. Toen hij op me afliep, besloot ik dat hij er eigenlijk precies hetzelfde uitzag en dat mijn verbeelding hem tot een hanteerbare grootte had doen krimpen.

‘Wat een groot genoegen u te zien, mon ami! Ik kon het niet geloven toen lady Playford me bij aankomst vertelde dat u deze week ook tot de gasten behoorde.’

Zijn genoegen was duidelijk, en ik voelde een steek van schuld omdat mijn eigen gevoelens minder onverbloemd waren. Het bemoedigde me dat hij zo goedgehumeurd was en ik was opgelucht dat hij allerminst teleurgesteld in me leek. In Poirots aanwezigheid krijgt men gemakkelijk het gevoel dat men een teleurstellend exemplaar is.

‘Wist u niet dat ik zou komen totdat u hier vandaag arriveerde?’ vroeg ik.

‘*Non*. Ik moet het u onmiddellijk vragen, Catchpool. Waaróm bent u hier?’

‘Om dezelfde reden als u, zou ik denken. Athelinda Playford vroeg me in een brief te komen. Het gebeurt niet elke dag dat men wordt uitgenodigd om een week in het huis van een beroemde schrijver door te brengen. Als kind heb ik een paar boeken van haar gelezen, en...’

‘Nee, nee. U begrijpt me verkeerd. Ik besloot om dezelfde reden te komen – hoewel ik geen van haar boeken heb gelezen, maar vertelt u haar dat alstublieft niet. Wat ik eigenlijk wilde vragen was: waarom wil lady Playford ons hier hebben, u en mij? Ik stelde me

voor dat ze Hercule Poirot wellicht had uitgenodigd omdat hij, net als zij, de beroemdste en meest bejubelde op zijn terrein is. Nu weet ik dat dat de reden niet kan zijn, want u bent hier ook. Ik vraag me af... Lady Playford moet over de zaak in Londen hebben gelezen, over het Bloxham Hotel.'

Omdat ik geen zin had de betreffende zaak te bespreken, zei ik: 'Voordat ik wist dat ik u hier zou tegenkomen, dacht ik dat ze me had uitgenodigd om me naar politiezaken te vragen, om de details in haar boeken correct te krijgen. Haar boeken zouden absoluut profiteren van een realistischere...'

'*Oui, oui, bien sûr.* Vertelt u eens, Catchpool, hebt u de uitnodigingsbrief bij u?'

'Hm?'

'Die lady Playford heeft gestuurd.'

'O, ja. In mijn zak.' Ik viste hem eruit en gaf hem aan Poirot.

Hij wierp er een blik op, gaf hem terug en zei: 'Dezelfde als die ik heb gekregen. Er wordt niets in onthuld. Misschien hebt u gelijk. Ik vraag me af of ze ons wil raadplegen vanwege onze professionele capaciteiten.'

'Maar... u hebt haar gezien, zei u. Hebt u haar er niet naar gevraagd?'

'Mon ami, welke lomperik vraagt nu bij aankomst aan zijn gastvrouw: "Wat wilt u van me?" Dat zou ongeleefd zijn.'

'Heeft ze zelf helemaal niets losgelaten? Geen enkele aanwijzing?'

'Er was nauwelijks tijd. Ik arriveerde slechts enkele minuten voordat ze naar haar studeerkamer vertrok om zich voor te bereiden op een bespreking met haar advocaat.'

'De man die boven aan de trap stond? Die, eh, nogal grote heer?'

'Meneer Orville Rolfe? Nee, nee. Hij is ook advocaat, maar degene met wie lady Playford om vier uur een bespreking had, was een andere man. Hem heb ik ook gezien. Zijn naam is Michael Gathercole. Een van de langste mannen die ik ooit heb ontmoet. Hij leek er zelf ook onder gebukt te gaan.'

‘Hoe bedoelt u?’

‘Dat hij de indruk wekte dat hij zijn eigen lichaam wilde afschudden.’

‘Ah, zo.’ Ik snapte nog steeds niet wat hij bedoelde, maar vreesde dat het een averechts effect zou hebben als ik om nadere uitleg zou vragen.

Poirot schudde zijn hoofd. ‘Kom, trek uw jas uit en ga zitten,’ zei hij. ‘Het is een raadsel. Vooral als u in overweging neemt wie hier nog meer zijn.’

‘Ik vraag me af of we iemand kunnen vragen om thee te brengen,’ zei ik terwijl ik om me heen keek. ‘Ik had verwacht dat de butler intussen wel een dienstmeisje gestuurd zou hebben, als lady Playford het druk heeft.’

‘Ik had nadrukkelijk gevraagd om niet gestoord te worden. Bij aankomst heb ik iets te eten en drinken gehad, en weldra zullen in deze kamer drankjes worden geserveerd, is me verteld. We hebben niet lang, Catchpool.’

‘Niet lang? Waarvoor?’

‘Als u gaat zitten, vertel ik het u.’ Poirot glimlachte flauw. Ik had hem nog nooit zo billijk horen klinken.

Met een onrustig gevoel ging ik zitten.

Een bijzondere interesse in de dood

‘Ik zal u vertellen wie hier nog meer zijn,’ zei Poirot. ‘U en ik zijn niet de enige gasten, mon ami. Inclusief lady Playford zijn we met ons elven op Lillieoak. Als men de bedienden ook meetelt, zijn er nog drie: Hatton de butler, een dienstmeisje dat Phyllis heet en de kok, Brigid. De vraag is: moeten we de bedienden meetellen?’

‘Meetellen als wat? Of waarvóór? Waar hebt u het over, Poirot? Bent u hier om een studie uit te voeren naar de bevolking van County Cork? Hoeveel bewoners per huishouden, dat soort dingen?’

‘Ik heb uw gevoel voor humor gemist, Catchpool, maar we moeten serieus blijven. We hebben niet lang, zoals ik al zei. Weldra – binnen een halfuur – zal iemand ons storen om de drankjes te serveren. Luister, nu. Op Lillieoak bevinden zich, behalve wij tweeën en de bedienden, onze gastvrouw, lady Playford, de twee advocaten over wie we het hadden – Gathercole en Rolfe. Verder lady Playfords assistent, Joseph Scotcher, een verpleegster, Sophie Bourlet...’

‘Een verpleegster?’ Ik ging op de armleuning van een stoel zitten. ‘Verkeert lady Playford in slechte gezondheid?’

‘Nee. Laat me uitspreken. Verder zijn hier de twee kinderen van lady Playford, de vrouw van het ene kind en de jonge vriend van het andere. Ik geloof zelfs dat meneer Randall Kimpton en juffrouw Claudia Playford verloofd zijn. Zij woont op Lillieoak. Hij is op bezoek vanuit Engeland. Hij is van oorsprong Amerikaans, maar ook een Oxford-man. Volgens mij zei lady Playford het zo.’

‘Dit hebt u allemaal van haar gehoord?’

‘U zult weldra ontdekken dat ze in korte tijd veel kan onthullen, in geuren en kleuren en in rap tempo.’

‘Juist. Klinkt verontrustend. Toch is het een troost te weten dat iemand in dit huis tot praten in staat is – gezien de butler, bedoel ik. Bent u aan het eind van uw opsomming van mensen aangekomen?’

‘Ja, maar ik heb de laatste twee nog niet genoemd. Mademoiselle Claudia’s broer, de zoon van lady Playford, is Harry, de zesde burggraaf Playford van Clonakilty. Ook hem heb ik al ontmoet. Hij woont hier met zijn vrouw Dorothy, die door iedereen Dorro wordt genoemd.’

‘Oké. En waarom is het zo belangrijk dat we deze mensen opsommen voordat we allemaal samenkomen voor een drankje? Trouwens, ik zou graag mijn kamer vinden en een washandje over mijn gezicht halen voordat de activiteiten van de avond beginnen, dus...’

‘Uw gezicht is schoon genoeg,’ zei Poirot met gezag. ‘Draai u om en kijk naar wat er boven de deur hangt.’

Dat deed ik, en ik zag kwade ogen, een grote zwarte neus en een open bek vol snij tanden. ‘Allemachtig, wat is dat?’

‘De opgezette kop van een luipaardwelpje – het werk van Harry, burggraaf Playford. Hij is preparateur.’ Poirot fronste en voegde eraan toe: ‘Een enthousiasteling, die vreemden ervan probeert te overtuigen dat geen enkele andere hobby zoveel voldoening kan schenken.’

‘Dus die hertenkop in de gang zal ook wel van hem zijn,’ zei ik.

‘Ik vertelde hem dat ik niet over de noodzakelijke instrumenten of kennis beschik om dieren op te zetten. Hij zei daarop dat ik alleen staal draad, een zakmes, naald en draad, hennep en arsenicum nodig heb. Ik vertelde hem maar niet dat ik alleen het idee al weerzinwekkend vond.’

Ik glimlachte. ‘Een hobby waarbij arsenicum komt kijken, is natuurlijk allesbehalve aantrekkelijk voor een detective die moorden heeft opgelost die met dat gif zijn gepleegd.’

‘Daar wilde ik het met u over hebben, mon ami. De dood. De hobby van burggraaf Playford draait helemaal om de doden. Dieren, geen mensen – maar ze zijn wel dood.’

‘Zeker. Maar ik begrijp de relevantie niet.’

‘Herinnert u zich de naam Joseph Scotcher nog? Ik noemde hem eerder.’

‘De assistent van lady Playford?’

‘Hij is stervende. Ziekte van Bright, een nierziekte. Daarom woont de verpleegster hier, Sophie Bourlet – om hem te verzorgen.’

‘Juist. Dus de assistent en de verpleegster wonen allebei op Lillieoak?’

Poirot knikte. ‘Nu zijn hier drie mensen die op een of andere manier veel met de dood te maken hebben. En dan bent u hier, Catchpool. En ik. We hebben allebei in ons werk de nodige gewelddadige sterfgevallen meegemaakt. Meneer Randall Kimpton, die van plan is met Claudia Playford in het huwelijk te treden – wat is zijn beroep, denkt u?’

‘Heeft het met de dood te maken? Is hij begrafenisondernemer? Beeldhouwer van grafstenen?’

‘Hij is patholoog bij de politie in County Oxfordshire. Ook hij heeft veelvuldig met de dood te maken. *Eh bien*, wilt u me vragen naar meneer Gathercole en meneer Rolfe?’

‘Niet nodig. Advocaten handelen dagelijks de zaken van doden af.’

‘Dat geldt in het bijzonder voor de firma van Gathercole en Rolfe, die bekendstaat om zijn specialisme: de nalatenschappen en testamentaire beschikkingen van de welgestelden. Catchpool, nu begint het u toch wel te dagen?’

‘En hoe zit het met Claudia Playford en Dorro, de vrouw van de burggraaf? Wat zijn hun connecties met de dood? Slacht de ene vee en balsemt de andere lijken?’

‘U maakt er grapjes over,’ zei Poirot ernstig. ‘Vindt u het niet interessant dat zoveel mensen met een bijzondere interesse in de

dood, hetzij privé, hetzij beroepshalve, hier op hetzelfde moment op Lillieoak verzameld zijn? Ik zou graag weten wat lady Playford van plan is. Ik geloof niet dat het toeval is.'

'Misschien heeft ze wel een spel in gedachten voor na het diner. Ik kan me zo voorstellen dat ze als schrijver van mysteries ons allemaal in spanning wil houden. U hebt mijn vraag over Dorro en Claudia nog niet beantwoord.'

'Ik kan met betrekking tot hen niets bedenken wat van toepassing is op ons thema,' gaf Poirot na een korte pauze toe.

'Dan noem ik het toeval! Goed, als ik voor het diner mijn gezicht en handen nog wil wassen...'

'Waarom ontloopt u me, mon ami?'

Vlak voor de deur bleef ik staan. Het was dom van me geweest om te veronderstellen dat hij de zaak helemaal niet ter sprake zou brengen, aangezien hij er niet meteen over begonnen was.

'Ik dacht dat u en ik *les bons amis* waren.'

'Dat zijn we ook. Ik heb het verdraaid druk gehad, Poirot.'

'Ah, druk! U wilt dat ik geloof dat dat de enige reden is.'

Ik keek naar de deur. 'Ik ga die zwijgende butler opsporen en hem met allerhande muiterij dreigen als hij me niet onmiddellijk naar mijn kamer brengt,' mompelde ik.

'Engelsmannen! Hoe sterk de emotie en hoe intens de woede ook is, het verlangen haar te onderdrukken, doen alsof ze er helemaal nooit geweest is, is sterker.'

Op dat moment ging de deur open. Een vrouw van tussen de dertig en vijfendertig liep binnen, gekleed in een groene jurk met lovertjes en een witte stola, hoewel het eerder een binnensluipen dan -lopen was. Het deed me onmiddellijk denken aan een kat op jacht. Ze had iets arrogants, alsof het beneden haar waardigheid was om op een gewone manier een kamer binnen te lopen. Ze leek elke beweging van haar lichaam te gebruiken om aan te geven dat ze superieur was ten opzichte van iedereen die toevallig in de buurt was – Poirot en ik, in dit geval.

Ze was ook onnatuurlijk mooi: een prachtig kapsel in een warme bruine kleur, een perfect ovaal gezicht, ondeugende bruine kattenogen met dikke wimpers, goedgevormde wenkbrauwen en scherpe jukbeenderen. Ze was een indrukwekkende verschijning en zich duidelijk bewust van haar charmes. Ze had ook iets boosaardigs over zich dat zich uitte voordat ze ook maar een woord had gezegd.

‘O,’ zei ze met haar hand op haar heup. ‘Juist: gasten, maar geen drankjes. Als het nu andersom was! Ik ben zeker te vroeg.’

Poirot kwam overeind en stelde zichzelf voor, en daarna mij. Ik schudde de koude, elegante hand van de vrouw.

Ze reageerde niet met ‘aangenaam kennis te maken’ of iets van dien aard. ‘Ik ben Claudia Playford. Dochter van de beroemde romanschrijfster, zus van burggraaf Playford. Oudere zus, toevallig. De titel ging op mijn jongere broer over en niet op mij omdat hij een man is. Dat slaat toch nergens op? Ik zou een veel betere burggraaf zijn dan hij. Nou? Vindt u het eerlijk?’

‘Ik heb er nooit over nagedacht,’ zei ik naar waarheid.

Ze wendde zich tot Poirot. ‘En u?’

‘Als u de titel onmiddellijk kon krijgen, zou u dan zeggen: “Nu ik heb wat ik wil, ben ik helemaal gelukkig en tevreden?”’

Claudia stak hooghartig haar kin omhoog. ‘Zoiets zou ik nooit zeggen, uit angst als een onnozel kind uit een sprookje te klinken. Wie zegt trouwens dat ik ongelukkig ben? Ik ben heel gelukkig en ik had het niet over tevredenheid, maar over éerlijkheid. U schijnt toch zo’n briljante geest te hebben, monsieur Poirot? Hebt u die misschien in Londen achtergelaten?’

‘Nee, hij is met me meegerisd, mademoiselle. En als u een van de weinige mensen op deze aarde bent die oprecht kunnen zeggen: “Ik ben heel gelukkig”, dan beloof ik u dit: het leven is voor u eerlijker geweest dan voor de meeste mensen.’

Ze trok een nors gezicht. ‘Ik had het over mij en mijn broer en over níemand anders. Als u het eerlijk wilde spelen, zou u uw beoordeling van de situatie tot ons tweeën beperken. In plaats daarvan

haalt u er stiekem een naamloze menigte van duizenden bij om uw betoog kracht bij te zetten – omdat u weet dat u alleen zo kunt winnen!’

De deur ging opnieuw open, en een donkerharige man liep binnen, gekleed voor het diner. Claudia sloeg haar handen ineen en zuchtte verrukt, alsof ze had gevreesd dat hij niet zou komen, maar er nu toch was om haar van een gruwelijk lot te redden. ‘Lieverd!’

Het contrast tussen haar houding nu en haar onbeleefde gedrag tegenover Poirot en mij had niet groter kunnen zijn.

De nieuwkomer was knap en zag er verzorgd uit, met een bereidwillige, charmante glimlach en nagenoeg zwart haar dat aan één kant over zijn voorhoofd viel. ‘Daar ben je, liefste!’ zei hij, terwijl Claudia in zijn armen viel. ‘Ik heb je overal gezocht.’ Hij had de mooiste tanden die ik ooit had gezien. Het was moeilijk te geloven dat ze van nature in zijn mond groeiden. ‘En zo te zien zijn hier een aantal van onze gasten – wat fantastisch! Welkom, allemaal.’

‘Het is niet aan jou om mensen te verwelkomen, lieverd,’ zei Claudia gespeeld streng tegen hem. ‘Jij bent ook maar een gast, weet je nog?’

‘Laten we het er dan op houden dat ik het namens jou zei.’

‘Onmogelijk. Ik had iets heel anders gezegd.’

‘U hebt het zeer welsprekend gezegd, mademoiselle,’ bracht Poirot haar in herinnering.

‘Ben je verrukkelijk beestachtig tegen hen geweest, liefste? Trekt u zich van haar niets aan, heren.’ Hij stak zijn hand uit. ‘Kimpton. Dr. Randall Kimpton. Fijn kennis te maken met u beiden.’ Hij deed iets heel opmerkelijks wanneer hij sprak. Het was zo apart dat het me meteen opviel, en ik weet wel zeker Poirot ook. Kimptons ogen leken beurtelings op te flikkeren en te slinken terwijl zijn lippen bewogen. Die flikkeringen met wijd open ogen vonden slechts seconden na elkaar plaats en leken enthousiaste nadruk uit te dragen. Men kreeg de indruk dat elk derde of vierde woord dat hij uitsprak een bron van genoeg voor hem was.

Ik zou hebben gezworen dat Poirot me had verteld dat Claudia's vriend Amerikaans was. Er was geen spoor van een accent, of in elk geval niet een dat ik kon ontwaren. Terwijl ik dit dacht, zei Poirot: 'Het is mij een groot genoegen met u kennis te maken, dr. Kimpton. Maar... lady Playford vertelde me dat u uit Boston in Amerika komt?'

'Dat klopt inderdaad. U bedoelt zeker dat ik niet Amerikaans klink? Nou, dat mag ik hopen! Zodra ik de universiteit van Oxford binnenging, maakte ik van de gelegenheid gebruik me van alle onsmakelijke opsmuk te ontdoen. Het past niet om op Oxford anders dan Engels te klinken, begrijpt u.'

'Randall heeft echt een groot talent om zich van opsmuk te ontdoen. Hè, lieverd?' zei Claudia nogal scherp.

'Wat? O!' Er verscheen een gekwelde uitdrukking op Kimptons gezicht. Zijn houding was compleet veranderd. En de hare ook. Ze staarde hem aan zoals een schoolleraar een ongehoorzame leerling aankijkt, ogenschijnlijk wachtend tot hij iets zou zeggen. Uiteindelijk zei hij zacht: 'Liefste, het breekt mijn hart wanneer je me aan mijn schandelijkste vergissing herinnert. Heren, ik was ooit, heel even, zo dom – nadat ik lange tijd grote moeite had gedaan om deze uitzonderlijke vrouw te overreden de mijne te worden –, ik was zo dom om aan mijn eigen wensen te twijfelen en...'

'Niemand is geïnteresseerd in jouw berouw en tegenverwijten, Randall,' zei Claudia, die hem onderbrak. 'Behalve ik – ik kan er geen genoeg van krijgen. En ik waarschuw je: je zult je tegenover mij nog veel meer verwijten moeten maken voordat ik instem met een trouwdatum.'

'Liefste, vanaf nu tot aan mijn dood zal ik niets anders doen dan mezelf verwijten maken, beschuldigen en belasteren!' zei Kimpton gemeend met flikkerende ogen. De twee leken compleet vergeten dat Poirot en ik er ook nog waren.

'Goed. Dan zie ik geen onmiddellijke noodzaak me van je te ontdoen.' Claudia glimlachte opeens, alsof ze hem alleen maar had zitten plagen.

Kimpton leek weer op te zwellen met zelfvertrouwen. Hij pakte haar hand vast en kustte hem. ‘Een trouwdatum zál vastgelegd worden, liefste – en snel!’

‘Is dat zo?’ Claudia lachte vrolijk. ‘Dat zullen we nog wel zien. Ik heb in elk geval bewondering voor je vastberadenheid. Geen enkele andere man op aarde zou me twee keer kunnen overhalen. Of één keer, wat dat aangaat.’

‘Geen enkele andere man zou zo bezeten en toegewijd zijn als ik, mijn goddelijke liefste.’

‘Dat geloof ik wel,’ zei Claudia. ‘Ik kon me niet voorstellen dat ik er ooit toe overgehaald zou kunnen worden deze ring weer te dragen, en toch draag ik hem.’ Ze nam even de tijd om de grote diamant aan de derde vinger van haar linkerhand te bestuderen.

Ik dacht dat ik haar toen hoorde zuchten, maar het geluid werd gemaskeerd door dat van de deur die voor de derde keer openging. Er stond een jonge dienstmeid in de deuropening. Haar blonde haar zat in een knotje, waar ze nerveus aan frunnikte terwijl ze sprak. ‘Ik moet de kamer gereedmaken voor drankjes,’ mompelde ze.

Claudia Playford leunde naar mij en Poirot toe en fluisterde luid: ‘Eerst ruiken voordat u een slok neemt. Verstrooider dan Phyllis kom je ze zelden tegen. Ik begrijp echt niet waarom we haar nog in dienst hebben. Ze zou het verschil niet weten tussen port en badwater.’